

Jana Kvičerová

Pouto zimní noci

COO
BOO

Pouto zimní noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Kvičerová

Pouto zimní noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jana Kvičerová

*Pouto zimní
noci*

COO
BOO

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku
k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři?
Tak ji pošlete dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu,
kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Jana Kvičarová, 2026
Obálka a ilustrace © Jana Kvičarová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4341-5
ISBN e-knihy 978-80-267-4347-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4348-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4342-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro každou duši, která bloudí životem
a zapomněla, že její nit je pevně spjatá
s někým dalším. Pouta, která nás drží,
jsou totiž silnější než čas i zapomnění.*

A mojí babičce.

Děkuji, že jsi tím poutem pro mě.

Prolog

Zbývá měsíc do Vánoc a Soul už teď připomíná obří krabici s cukrovím. Jako by se město odmítalo smířit s listopadovou šedí – místo toho se zabalilo do tisíců světel, stříbrných řetězů a nekonečných girland, jež lemují snad všechny ulice od nablýskaného Kangnamu až po historické uličky Sočchon.

Pozdně podzimní vzduch je studený a ostrý, prosycený vůní pálivých *tteokbokki* a sladkých koláčků ve tvaru ryby. Horká pára stoupá z pouličních stánků jako malé, chutné obláčky. Hlavní třídy přetékají lidmi – nekonečnými zástupy párů s ladícími šálami, studentů zírajících do mobilů a turistů, kteří v úžasu zaklánějí hlavu k bohaté výzdobě.

Tím třeptivým labyrintem jako osamělý stín proplouvá mladý muž v dlouhém černém kabátě. Zatímco smrtelníci vnímají jen povrchní, neony přesycený lesk Soulu, on vidí mnohem hlouběji. Spatřuje duchy, gobliny i drobné záblesky lidských osudů, jež v mrazu září jasněji než všechny žárovky na tržnici Namdaemun.

Pro něj Vánoce neznamenají svátky naděje. Jsou jen obdobím, kdy se hranice mezi světy stává nebezpečně křehkou. Je totiž *jeoseung saja*. Smrtonoš.

Nespatřen prochází davem, jako by nebyl nic víc než vzduch, a jeho kroky nenechávají v čerstvém poprašku sněhu žádné stopy. A i když pro ostatní zůstává neviditelný, on vnímá každíčký detail. Jak první vločky tiše usedají na střechy, jak se v oknech kaváren odráží teplé světlo svíček, i to, jak se s každým dalším úderem srdce v lidech kolem něj nenápadně krátí čas jejich bytí.

Cítí každický nádech a výdech nejen v realitě smrtelníků, ale také ve sféře nesmrtelných bytostí, jakou je i on sám.

Je součástí tohoto města, a přitom stojí mimo ně. Již před mnoha staletími, za vlády čosonských dynastií, se stal strážcem okamžiků, které už uplynuly, a průvodcem pro ty, již se ve vsi soulské záři zapomněli rozloučit. A za jedním takovým zapomnětlivcem právě míří.

Zastaví se u branky starého tradičního domku, kde z trnitého porostu na zdi vykukují poslední zmrzlé šípky. Vzduch vedle něj se zatřpytí a z mrazivé mlhy vystoupí průsvitný stín starého pána v pletené vestě. Působí spíš zmateně než vydešeně.

„Zapomněl jsem jí říct, kam jsem schoval klíč od truhly,“ zašeptá. „Jsou tam naše vzpomínky, ale i našetřené peníze. Bude je potřebovat. Vždyť nic nemá, chuděra moje,“ vzdychne a smutně sleduje svou ženu, která si uvnitř domu vaří čaj a bezvýrazně hledí z okna na večerní oblohu.

Mladík mírně kývne hlavou. Tohle mu dokáže splnit. „Řekněte jí to teď,“ pokyne staříkovi rukou. „Čas se na okamžik zastaví, jen pro vás dva.“

Starý pán nečeká na žádné další vysvětlení. Dychtivě přitiskne dlaň na okenní tabulku. Sklo se vzápětí pokryje jemnou námrazou ve tvaru klíče schovaného v baňatém hrníčku s uloženým uchem.

Při onom tichém, mrazivém zapraskání sebou stařenka polekaně trhne. Zadívá se na okno. Nejdřív se při pohledu na mrazem namalovaný klíč vyděsí, prvotní úlek však rychle vystřídá hluboký klid. Jako by přesně věděla, kdo k ní promlouvá. Sáhne do skříňky s nádobím a vytáhne přesně ten hrníček, jenž se zjevil na skleněné tabulce. Když ho otočí dnem vzhůru, do dlaně jí skutečně vypadne malý, starožitně vypadající klíček.

Paní se něžně usměje a přitiskne si ho k srdci. Její vrásčité rty zašeptají dvě jednoduchá, leč magická slova: „Miluji tě.“

Zemřelý spokojeně vydechne. Ještě chvilku svou nejmilejší pozoruje. Nakonec, když je konečně připravený přejít na druhou stranu, se mladíkovi ukloní na výraz díků, dotkne se jeho

nabídnuté dlaně a s tichým šuměním, jako když se zavírá stará kniha, se rozplyne v třpytivých sněhových vločkách.

Mládenec stojící na prahu skutečnosti i neskutečnosti osamí. Stojí bez hnutí, bez výrazu, jako by mu právě skrze prsty neprošel celý jeden lidský život. Protože ještě zbývá mnoho dalších.

Upraví si lem kabátu, obrátí se k domku zády a vykročí směrem k nedaleké namdaemunské tržnici, kde právě probíhají vánoční trhy. Kráčí sám, nehmotný a neviditelný, lidé kolem něj se slévají do jednotné šmouhy. Někteří jím projdou. Jen se na okamžik otřesou zimou, víc jeho přítomnost nezaznamenají. Cítí se jako vždy – jako pouhý pozorovatel, který stojí mimo čas a prostor.

Tedy jen do chvíle, než projde kolem stánku s horkými rybími koláčky.

Zarazí se uprostřed kroku.

Něco je špatně.

Otočí se.

Zahlédne ji uprostřed davu. Na první pohled obyčejná dívka s pletenou čepicí staženou hluboko do čela, zírající do mobilu. Přesto v jeho šedé, nehmotné realitě svítí jako varovný maják. Anomálie. Zpod čepice jí uniklo několik pramenů vlasů. Nejsou havraní jako u ostatních. Mají barvu lesního medu a v konečcích se měkce vlní.

Když na okamžik zvedne hlavu od displeje, její obličej v sobě nese zvláštní harmonii dvou světů. Vysoké lícní kosti a mandlový tvar očí prozrazují korejskou krev, ale barva jejích duhovek, o několik odstínů světlejší, než je v těchto končinách zvykem, a měkčí rysy nosu a rtů vyprávějí o dálkách, které tento *saja* za staletí své služby navštívil jen zřídka.

Na rtech jí pohrává lehký úsměv, jako by ji právě něco pobavilo. Je to ta nejobyčejnější, a zároveň nejneobvyklejší věc, jakou kdy viděl. Stojí tam, v obláčku páry z okolních stánků, a Smrtonoš poprvé po dlouhé době pocítí neklid. Jako by se v jeho zmrzlém nitru pohnulo něco dávno zapomenutého.

Když se jejich cesty protnou, neprojde skrz ni jako skrze stovky jiných. Naopak. Jeho světem, tou dosud nehmotnou kulisou,

otřese prudký náraz. Tělem mu projede elektrický výboj, když ramenem zavadí o hrubou pleteninu jejího kabátku. Ten nečekaný, naprosto nemožný střet ho vyvede z rovnováhy s takovou silou, jakou nepoznal celá staletí. Klopýtne.

A pak to uslyší. Tichoučké cinkot zvonku. Kolem zápěstí se mu cosi utáhne. Do ledové kůže se mu zařízne palčivý, téměř nesnesitelný žár. V šeru tržnice se na jeho ruce rozzáří krvavě rudá nit.

Ten, jenž už dávno zapomněl, kým byl, než se stal stínem, strne. Srdce, které už staletí neudeřilo, sebou bolestivě škubne. Zvedne ruku a prohlédne si ji. Vlákno je jemné jako hedvábí, ale pevné jako skála. Bez dechu a s narůstající hrůzou sleduje, jak se mu na vzniklém náramku začínají jeden po druhém zavazovat malé svítící uzly. Jeden, druhý, třetí... až jich je celkem sedm.

Zbytek pableskující nitě se protáhne dál mezi lidmi jako tekutý oheň. Upřeně sleduje její cestu, která končí na jiném zápěstí.

Prudce zvedne hlavu.

A tehdy se zastaví i ona. Nejen že se zastaví – ohlédne se. A podívá se přímo na něj. Její pohled neklouže skrz něj do prázdna, jak je zvyklý u ostatních smrtelníků. Ona ho *vidí*. Hledí mu do očí s naprostým úžasem a nevírou, svázaná s ním pulzující nití osudu, která je oba v jedinou vteřinu nemilosrdně vytrhla z dosavadní reality.

A přesně takhle se v mrazivém Soulu, uprostřed koled a blížících světél, právě probral k životu slib. Slib, který byl až příliš krásný – a příliš tragický – na to, aby na něj svět mohl navždy zapomenout.

Sedm uzlů

24. listopadu

Hana

V Koreji snad neexistuje nic jako pozvolný přechod. Ještě před týdnem byly výlohy plné oranžových javorových listů a lákadel na podzimní slevy, jenže pak jako by někdo v centrálách všech nákupních center stisknul červené tlačítko – *cvak* – a půlka města se přes noc obalila do světelných řetězů a plastového jmelí.

Je téměř konec listopadu, měsíc do Štědrého dne, a Soul vypadá jako vystřižený z romantické vánoční komedie. A přesně takové tu Vánoce skutečně jsou – pro *zamilované*. Rodiny se tu neschází u stromečku jako u nás, spíš to připomíná zimní verzi Valentýnu s příchutí perníčkového latté a všudypřítomným vyhráváním k-popových koled, které se snaží přehlušit ruch dopravy.

„Hani, dívej! Ten sob má na sobě svetřík s nápisem *I love Kimchi!* Toho si musíme sehnat!“ vyhrkne Bora a nadšeně ukáže na velkého plyšáka v rukách právě procházející studentky.

Bora, moje spolužačka z mezinárodní univerzity, je taky míšenka. Obě jsme napůl Korejky, jen ta naše druhá polovina nás dělí – moje patří Česku a ta její Americe. A taky je stoprocentní nadšenkyně do všeho, co hraje, mluví, zpívá, bliká nebo má růžovou barvu jako její vlasy. Já se místo toho zachumlám hlouběji do šály a otráveně sleduju digitální vločky, které díky nějakému studentskému projektu tančí na stěnách školního areálu.

„Je to kýč, Bo. Totální, nablýskaný a komerční kýč,“ zamumlám perfektní korejštinou. I když v mém obličejí lidé pořád hledají evropskou exotiku, jazyk mého táty je pro mě stejně přirozený jako čeština. Možná proto mě ta soulská realita občas bolí

víc – rozumím každému slovu, a přesto se tu cítím jako cizinka. „To u nás doma v Praze už teď určitě všude voní svařák a trhy na Staromáku vypadají jako z pohádky,“ povzdechnu si nostalgicky. „Tady to vypadá spíš jako z filmu Michaela Baye, kdyby se někdy rozhodl režírovat něco trapně santovského.“

„Ty jsi mi ale Grinch,“ protočí Bora oči a táhne mě směrem k univerzitní knihovně. „Měla bys být ráda, že jsi tady. Soul v prosinci je totiž to nejvíc estetický místo na světě.“

„Esteticky mě z toho pálí oči,“ odseknu, ale je mi jasné, že tím jenom maskuju stesk po domově.

Bora se zastaví u automatu na kávu a začne nadšeně studovat limitovanou vánoční edici kelímků, zatímco já se opřu o studenou zeď a vytáhnu mobil. Displej se rozzáří a ukáže mi fotku, kterou mám na ploše už od září. Máma, táta a malá Emi. Stojí před naším domem v Praze, Emi má na sobě ty příšerné růžové rukavice, které odmítá sundat i při jídle, a všichni se kření do objektivu.

Při pohledu na sestřin bezzubý úsměv mě píchne u srdce. Emi je teď ve fázi, kdy se každé ráno ptá, za kolik nocí už konečně přijedu a jestli v Koreji taky nosí dárky Ježíšek, nebo jestli tam mají jenom „toho červeného tlustého pána“.

Vím, co by mi máma řekla. „*Haničko, chtěla jsi tam. Je to tvoje vysněná škola.*“ A měla by pravdu. Jenže když jsme se v létě loučili na pražském letišti, netušila jsem, že ta vzdálenost osmi a půl tisíce kilometrů bude o Vánocích vážit tunu. Že mi bude chybět i to tátovo věčné nadávání na zamotaná světýlka a mámino trvání na tom, že kapr musí plavat ve vaně aspoň dva dny, i když ho pak nikdo nechce jíst.

Sice se mi dostalo toho luxusu, že bydlím u rodiny, a ne na koleji, ale teta Čisu je pořád v práci a Vánoce bere jen jako další marketingový tah. Pro ni je to sezona večírků a byznysu, ne čas, kdy se zastaví svět a vy jen sedíte u pohádek a ládujete se vosími hnízdy.

„Hej, Hani, jsi v pohodě?“ vytrhne mě z myšlenek Bora a podává mi horké latté. „Nebo jsi zase celou noc mluvila s Emi přes FaceTime?“

„Bingo,“ povzdechnu si. „Kdyby mě nečekala hromada pololetních testů, které prostě *musím* zvládnout, abych si udržela stipendium, už dávno bych seděla v letadle směr domov,“ dodám ponuře.

Místo toho teď mířím na otravné doučování, procházím se davem párů, co se drží za ruce, a snažím se tvářit, že mi nevadí být tou *divnou míšenkou z Evropy*, co jednoduše odmítá pochopit, že se tu Vánoce slaví jako druhý svátek zamilovaných.

Zato knihovna, do níž mě Bora dotáhne, je pravým opakem blikající barevné show. Tady vládne ticho tak hluboké, že i otočení stránky zní jako výstřel z děla. K mému smutku projdeme krásnou knihovnickou částí dál do sousedící čítárny, které Korejci říkají *yeollamsil*. Obří hala vypadá jako včelí úl, kdyby včely místo nektaru sbíraly jedničky z testů. Strašně depresivní místo. Ale je to tu zdarma, což se mi vzhledem k ceně, kterou si účtuje čtvrtáčka, co mě doučuje, hodí.

„Hodně štěstí,“ šeptne Bora a ukáže k opačnému konci dlouhého stolu, kde už na mě čeká moje doučovatelka. Sama se odpojí a posadí se k příjemně vyhlížející slečně v mikině s logem univerzity Yonsei.

Se závistivým povzdechem se rovnou vydám ke Kim Miře. Dlouhovlasá studentka medicíny vypadá, že nespala minimálně od loňského *Chuseoku*. Sotva mi odpoví na pozdrav. Jen stroze pokyne k židli a okamžitě přede mě postrčí papír se seznamem básníků z období dynastie Čoson. Žádné „Jak se máš?“ nebo „Těšíš se na Vánoce?“ Ne. Hned co dosednu, rozezní se mezi námi suchý zvuk zvýrazňovače. Tu a tam mě počastuje přísným pohledem, kdykoli se byť jen na vteřinu zahledím z okna. Pod tímhle dozorem se i dýchání zdá jako nepovolená aktivita.

Vydržím s ní celé dvě hodiny, během nichž nabydu pocitu, že mi z těch králů a reforem regulérně vyteče mozek ušima. Když konečně skončíme a Mira se s rozloučením na půl pusy přesune k sousedícímu středoškolákovi, rozhlédnu se, abych našla svou kamarádku. Bora pořád ještě sedí se svou doučovatelkou. Něčemu se smějí, o čemž si s Mirou můžu nechat leda tak zdát. Z dálky na ni mávnu, sbalím si věci a doslova vyběhnu z knihovny ven.

Rovnou zamírím na autobusovou zastávku a doufám, že spoj mířící do čtvrti, kde bydlím, dorazí dřív, než mi umrznou uši. Vidina horké sprchy a ticha u tety Čisu je teď to jediné, co mě drží nad vodou. Je to mladší sestra mého táty, tedy moje *gomo*, a i když mi občas pije krev tím, jak mi kontroluje známky a rozvrh, jsem ráda, že u ní mohu žít. Radši přísná příbuzná, než desítky cizích holek a neustálý hluk na kolejích.

Zrovna když se chystám nastoupit, pípne mi v kapse zpráva.

Hano, mohla by ses prosím cestou zastavit na tržnici? Mindže dostal hroznou chuť na bungeoppang. Kup jich aspoň deset, on je schopný je sníst všechny sám.

Povzdechnu si. Mindže je můj sedmiletý bratranec a koláčky se sladkou fazolovou náplní ve tvaru rybičky jsou jeho životním palivem. Teta je sice přísná – dokáže mě zpražit jedním pohledem, když si po příchodu domů hned neumyju ruce nebo nezačnu okamžitě studovat –, ale její péče je občas i příjemná. Hlavně když ji projevuje skrze jídlo. A upřímně, po tom maratonu s Mirou a čosonskou poezií potřebuju cukr i já.

Strčím si do uší sluchátka, abych unikla z reality nacpaného autobusu, a vystoupím o pár zastávek dál, jen kousek od tržnice Namdaemun. Při pohledu na davy proudící oběma směry v duchu zanaříkám – proč jenom jsem si musela vybrat ty nejprečpanější trhy?

V tuhle hodinu se z Namdaemunu stává jeden velký zářivý chaos, který člověka buď pohltní a nabije, nebo ho vyplivne naprosto vyčerpaného. Proplétám se mezi hromadami svetrů s norským vzorem a kopci sušených řas, zatímco v uších mi hraje playlist, který má být můj únik z tohoto vánočního šílenství. Inu, moc to nepomáhá.

Všude se něco smaží, lidé na sebe pokřikují a vzduch je nasáklý párou z jídla tak moc, že vidím sotva dva metry před sebe. Z každého krámku na mě vykukují vánoční kýče v té nejčistší podobě. U jednoho na mě pomrkávají keramické sošky sobů se svítícími parohy, hned vedle visí plastové girlandy, které vypadají, že by mohly být radioaktivní, a naproti se ve studeném větru

houpou plyšová Santové v tradičním korejském *hanboku*. Tady se na vkus fakt nehraje. Jako by se továrna na Vánoce pozvracela přímo doprostřed historického Soulu.

Do toho se jako na zavanou začne z nebe snášet první sníh.

Paráda. Zrovna teď, když nemám čas ani chuť se z něj radovat.

„Levné! Krásné! Pro dceru! Pro přítelkyni!“ překřikují se trhovci a mávají mi před obličejem čelenkami s blikajícími vločkami. Uhýbám jedné obzvlášť agresivní ozdobě ve tvaru obří vánoční koule a snažím se nezakopnout o krabice s ponožkami, na kterých je – jak jinak – vyšitý Santa Claus.

Nikdy bych neřekla, jak moc se mi bude stýskat po Ježíškovi.

Konečně se probouju do uličky s jídlem a atmosféra se rázem změní. Vzduch je tady tak zhoustlý horkou párou a vůní smaženého oleje, že se mi okamžitě orosí displej mobilu. Je tu tepleji, ale taky těsněji. Lidé se tu mačkají rameno na rameno, v rukou třímají kelímky s pálivými *tteokbokki* nebo špízy s rybími koláčky a ignorují všechno kromě cesty k další dobrotě.

Musím se procpat kolem tří hlučných turistů, kteří se snaží vyfotit si „estetické“ selfičko u stánku s knedlíčky – a pak je ucítím. Sladká vůně těsta a červených fazolí mě neomylně dovede k cíli. Stánek s koláčky *bungeoppang*. Kovové formy ve tvaru ryb pravidelně klapou, jak je prodejce otáčí, a zlatavé těsto uvnitř syčí.

Ukloním se a rovnou si jich poručím deset. Ne, jedenáct. Při pohledu na tu mňamku mě totiž přepadne mlsná.

Netrvá dlouho a už se obracím k odchodu s papírovou taškou plnou rybiček. Do jedné se rovnou zakousnu. Mňam. Je horká a tak dobrá! Co nejopatrněji ji spořádám celou, olíznu si prsty a zase si uzavřu uši před světem oblíbenými songy. Chystám se uklidit telefon do kapsy, když vtom mi znovu zavibruje. Bora mi posílá fotku soba, kterého nakonec opravdu sehnala.

Hani, koukej! Kimči-Rudolf už je doma! <3

Uchechtu se. Kimči-Rudolf je přesně ten druh absurdnosti, který k mojí kamarádce sedne jako pálivá omáčka k *tteokbokki*. Vyfotím Boře rybičkový nášup a obratem jí odepíšu, že jestli Mindže něco nechá, je to Rudolfovo. S úsměvem zastrčím mobil do kapsy

a udělám úkrok stranou, abych uvolnila cestu starší paní s obřím nákupem. Jenže místo do volného prostoru narazím ramenem do něčeho, co působí spíš jako ledový sloup než jako člověk.

V tom okamžiku se svět kolem mě zastaví. Doslova.

Všechny zvuky tržnice, dokonce i písnička ve sluchátkách se ztlumí do vzdáleného bzučení, jako bych byla pod vodou. Vločky, které se do té doby snášely k zemi docela svižně, najednou ustrnou v pohybu a třpytí se v neonových světlech jako miliony drobných diamantů zavěšených na neviditelných nitkách.

Ramenem se mi rozleje prapodivný chlad a kolem ucha mi náhle proklouzne mrazivý šepot. Přinutí mě to prudce se otočit.

Zrak mi padne na mladíka opodál. Hledí přímo na mě. Na sobě má dlouhý černý kabát, který jako by svou bezbarvostí pohlcoval veškeré světlo tržnice. Tmavá šála, ledabyle omotaná kolem krku, mu zakrývá spodní část obličeje, ale zbytek tváře je odhalený. Pleť má bledou jako sníh, který se usazuje na jeho havraních vlasech, aniž by roztál.

Na první pohled vypadá, že je sotva o rok starší než já. Na ten druhý jako přízrak. Dokonale řezané lícní kosti, rovný nos a nad tím vším ty oči... jako by byly staré tisíce let. Jsou temné jako půlnoční obloha bez hvězd a zračí se v nich nefalšované zděšení. Přesto se od nich nedokážu odtrhnout. Přitahují mě jako magnet.

Hledíme na sebe, aniž bychom pořádně tušili proč. Snažím se dýchat, jenže moje plíce odmítají poslušnost. Scéna jako vystřižená z moderních young adult románek, kde se hlavní hrdinka potká s princem temnot. Tohle ale není kniha, nýbrž realita.

Z šoku mě probere až podivné pnutí. Jako by mi někdo kolem levého zápěstí omotal neviditelnou strunu a prudce za ni škulbl. Zabolí to, ale zároveň je to zvláště... hřejivé. Zmateně zvednu ruku a vytřeštím oči.

Ta nit... ne, *věc*, co vypadá jako utkaná ze světla a krve zároveň, tam skutečně je. Vteřinu za vteřinou se na rudém náramku utahují uzly. Jeden, druhý, pátý... až jich je sedm. A vedou přímo k němu. K jeho zápěstí, které pozoruje stejně nevěřičně jako já.

„C-co to...“ vykóktám a ukážu na červenou nitku mezi námi. „Co to má být sakra za trik? Skrytá kamera? Jestli je to nějaký virál pro TikTok, tak mě okamžitě odpoj!“

Podivín ale nehne ani brvou. Jen přejede pohledem na mou ruku s výrazem, jako by se mu právě zhroutil celý vesmír. Pak mi pohlédne přímo do očí.

„Ty... Ty mě vidíš?“ vydechne chraplavě.

Zmateně zamrkám. „Jasně, že tě vidím!“ odseknu a zaplaví mě vlna vzteku. „Nejsem slepá! Co je to za debilní vtip?“

Zlostně chmátnu volnou rukou po vláknu. Chci ho servat, přetrhnout, zahodit. Jenže moje prsty projedou skrz, jako by se snažily chytit laserový paprsek. O to agresivněji sebou začnu šku-bat, snažím se nit stáhnout, ale marně. Světelný provázek tam pořád je. Je to naprosto šílený pocit. Pravačka mi jím projíždí jako vzduchem, ale na levé tu zauzlovanou nitku přece zřetelně *cítím*! To pálení, to neustálé hmatatelné pnutí, které mi svírá zápěstí jako kus drátu... Víc mě ale začne děsit pocit, že se to neděje jenom na kůži. Ucítím to hluboko v hrudi, jako by se mi ta nitka obmotala kolem samotného srdce a s každým jeho úderem se utahovala víc a víc.

„Hej! Okamžitě to vypni!“ vyštěknu na kluka a do tváří se mi nahrne horkost ze zloby i zmatení. „Máš na to snad dálkový ovladač? Magnet? Jestli to děláš pro sledovanost, tak to fakt není vtipný! Koukej mě toho zbavit, hned!“

Udělá ke mně nepatrný krok. Ucítím jeho ledový dech, z jehož nepřírozené mrazivosti mi okamžitě ztuhne krev v žilách. Vzápětí mě rychlým, téměř nepostřehnutelným pohybem popadne za svázanou ruku. I jeho dotek je až nelidsky studený.

„To není možné,“ zašeptá spíš pro sebe. „To není možné,“ zopakuje a v obličejí zbledne ještě o odstín víc, až je skoro průhledný. „Tohle vlákno... nemá tady být. Nemá být na tobě. A už vůbec ne na mně.“

Z jeho stisku se mi šíří mráz do celé paže, ale zároveň mě to pnutí od vlákna začíná pálit jako živý oheň. „Pusť mě,“ syknu a pokusím se mu vysmeknout, jenže on mě drží pevně. Pohledem téká

mezi mým obličejem a těmi sedmi uzly, jako by v nich četl rozsudek smrti. V očích se mu na vteřinu mihne čiré zoufalství, které mě vyděsí snad ještě víc než onen rudý provázek.

„Kdo jsi?“ vydechně. „Co jsi zač, že vidíš neviditelné, a ještě ses ke mně opovázila připoutat? Jsi snad *čarodějnice*?“

„Cože?! Ne! Jsem jenom holka, co chce donést rybičky svému bratranci!“ vykřiknu a cuknu sebou tak rozezleně, až se mi podaří ruku konečně vytrhnout.

V tomtéž momentě se přímo mezi nás vřítí skupinka rozesmátých turistů. Na vteřinu mě oddělí od jeho pohledu a přeruší to šílené elektrické napětí, které mezi námi vibrovalo. „Dávejte pozor!“ vyštěknu na Američana, co do mě právě vrazil batohem, a vztekle se otočím zpátky, připravená tomu podivínovi říct, že si svoje mrazivé triky může strčit za klobouk.

Jenže místo, kde stál, je prázdné.

Uprostřed ulice není nic než rozvířený sníh a horká pára stoupající z plechových forem na koláčky. Zmizel. Jako by ho někdo vygumoval z reality během jediného mrknutí oka. Srdce mi buší až v krku a žaludek se mi nepříjemně sevře.

Zmateně se rozhlížím kolem sebe. Lidé mě obcházejí a zcela ignorují. Nikdo nevypadá, jako by právě viděl někoho zmizet. Rychle se podívám na svou ruku a dech se mi zadrhne v hrdle. Kluk je sice pryč, ale vlákno kolem mého zápěstí zůstává.

„No do prkýnka,“ ulevím si hezky česky a v narůstající panice zvednu dlaň k obličejí. „Co to sakra...?“

Zničehonic se ta zářivě červená nit s uzly, která teď míří kamsi do hlubokého stínu mezi domy, prudce napne. Ucítím nekompromisní, bolestivé škubnutí – jako by mi někdo prostrčil kůži háček a zatáhl za něj. Proti veškeré logice i mé vlastní vůli mě náhle táhne pryč od stánku s jídlem, pryč od bezpečné cesty domů... a přímo do temnoty stinné uličky, kam se neodvažují zasvítit ani ty nejlevnější neonové reklamy.

2.

Muž s aktovkou

Stojím jako opařená. V jedné ruce svírám papírovou tašku s koláčky, které už začínají chladnout, a druhou držím před sebou, jako by byla odjištěným granátem. Všednost mé studentské reality je pryč. Nahradil ji nehmotný provázek a mizející kluk, který se záhadným způsobem doslova rozplynul v páře a sněhu. Kdyby mě levé zápěstí nepálilo jako čert, asi bych si rovnou začala domlouvat schůzku u školního psychiatra.

Jenže ono mě pálí. A co hůř, to vlákno se neustále napíná směrem k úzké tmavé uličce za stánkem s knedlíčky.

„Ne,“ vydechnu a pevně se rozkročím. „Nikam nejdu. Mám koláčky. Mám hlad. A mám tetu, která mě zabije, jestli přijdu pozdě!“

Zatnu zuby a otočím se k uličce zády. Ukročím směrem k hlavní třídě, k zastávce, k bezpečí svého vyhřátého pokoje.

Celý život si u hororů klepu na čelo, když se hlavní hrdinka rozhodne prozkoumat sklep, ze kterého se ozývají divné zvuky, místo aby prostě zdrhla. Vždycky jsem si říkala, že *já* bych byla ta chytrá, co nasedne na autobus a zmizí dřív, než se začne dít cokoli divného.

Jenže ačkoli zdrhnout chci, to červené *cosí* na mém zápěstí má očividně jiný plán. A bohužel mě drží na hodně neústupném vodítku.

Škub.

„Au!“ vyjeknu nahlas. Jako by mi někdo kolem ruky uvázal gumu a tu teď napnul na maximum. Čím dál jdu opačným směrem, tím víc se mi nit zařezává do kůže a těch sedm uzlíků pálí

jako řeřavé uhlíky. Zastavím se a zalapám po dechu. Provázek se okamžitě uvolní a začne si jen tak líně pulzovat.

„To si děláš srandu,“ zavrčím.

Nedám se a zkusím to znovu. Tentokrát udělám dva rychlé, odhodlané kroky rovnou k východu z tržnice. Jenže další škubnutí je tak silné, že mi ruka vyletí dozadu – jen tak tak stihnu zachytit tašku s Mindžeho večerí dřív, než se rozplácne na zemi. Rudé vlákno se rozsvítí tak intenzivně, až se mi na rukávu roztančí krvavé odlesky.

Kolemjdoucí do mě narážejí, baví se, spěchají a nikdo ani nepomalí. Nějaká paní do mě vrazí ramenem, aniž by mi věnovala jediný pohled. *Copak to vážně nikdo nevidí? Nikoho nezaráží to zářící lano poletující vzduchem?!* Nejspíš jsem pro ně jenom divná holka, co tancuje na místě s pytlíkem jídla a mluví si sama pro sebe.

Podívám se opět směrem k vedlejší ulici. Provázek se vine po špinavém sněhu dál do tmy a provokativně si pulzuje.

„Fajn,“ procedím mezi zuby. „Tak jo. Půjdu tam. Gratuluju ti, Hano, právě ses oficiálně stala husou, co v hororu umře jako první,“ hudruju. „A jestli mě tam sní nějaké soulské strašidlo, tak to tomu bledému frajírkovi přijdu osobně vytmavit jako duch!“

Snažím se znít drsně, ale pravda je taková, že se mi vnitřnosti stahují nejistotou a strachem. S povzdechem se nakonec tomu tahu podvolím a vykročím. Cítím, jak s každým krokem správným směrem pnutí úlevně polevuje.

Ulička, kam mě doveде, je tmavá a úzká, voní po starém dřevě a mokřém betonu. Jsou tu jen popelnice a zadní vchody do restaurací, z nichž se ozývá cinkání nádobí. Dojdu až na konec, kde se nit ztrácí v hromadě prázdných papírových krabic.

„Hej!“ křiknu polohlasem. „Jsi tu? Haló?“

Ticho. Jen vítr kolem mě prožene pár vloček.

Najednou provázek zhasne. Nezmizí úplně, jenom přestane pronikavě svítit. Teď vypadá jako dlouhé a tenké vlákno, které se páře ze starého svetru a mizí kdesi u země.

Zamračím se na krabice a v duchu se připravuju na to, že do nich zlostně kopnu, abych si vybila nahromaděný stres, když vtom

se ve stínu u popelnic něco pohne. Strhnu tím směrem pohled, připravená na krysu nebo bezdomovce. Ovšem to, co spatřím, mi vyrazí dech.

U zdi sedí malý kluk. Může mu být tak pět. Na sobě má postrhané tričko, i když je venku pod nulou, a v rukou drží starou hliněnou kuličku. Jeho kůže má barvu popela a oči jsou jen dvě tmavé, smutné díry. Nedívá se na mě. Dívá se na moji nit, která mu prochází přímo skrz hrud', jako by byl z mlhy.

„Hledáš *saju*?“ zašeptá chlapec podivně ševelivým hláskem. „Já taky. Jeden tu prošel, ale nebyl to ten můj. Už dávno mě měl doprovodit za maminkou, ale ještě se neukázal. Můžeme tu na něj počkat spolu, co myslíš?“

Upře na mě své černé důlky. V žilách mi z jeho slov i pohledu ztuhne krev a každý chloupek na těle se mi zježí hrůzou. Ten kluk... on *není živý*. Už jen to, že hledá Smrtonoše (právě jsem dokoukala *K-pop: Lovkyně démonů*, takže vím, co znamená *saja*), je důkazem! Vzduch kolem něj se navíc nepřírozně tetelí a skrze jeho průsvitnou postavu jde přečíst každé písmeno z nápisu na popelnici.

Cuknu sebou a nehlasně vyjeknu. Než stihne kluk říct cokoli dalšího, vlákno ztratí svou nehmotnost. Prudce ožije, vyjede mu z hrudi a napne se směrem k hlavní ulici. Smýkne mou levou rukou tak silně, až mě to otočí na místě. Zápěstí mě zabolí, jako by mě ten neviditelný průvodce nutil okamžitě odejít.

Na jednu až děsivě nekonečnou vteřinu zůstane provázek napnutý k prasknutí. Zadržím dech, neschopná pohybu. A pak, zničehonic, ten šílený tah úplně povolí. Nit zplihne a klesne k zemi, volná jako obyčejná stuha.

„Já... promiň, já už musím jít,“ vykotám přerývaně přes rameno. Začnu vyděšeně klopýtat vpřed. Zakopávám o vlastní nohy a rukama šmátrám za sebou po zdech, jen abych neztratila směr.

Kluk mě nezastaví. Jen tam sedí, nehybný jako socha z popela, a těmi prázdnými černými dírami místo očí mě dál upřeně sleduje.

Jakmile zmizím za rohem, dám se do šíleného běhu. Vyštrélím z uličky zpátky do záře neonů a hluku tržnice, rovnou

k východu. Provázek zůstává povolený, vlaje za mnou jako červenavý stín a už se mě nesnaží zastavit.

Pádím k autobusu, vrážím do lidí a je mi fuk, že nadávají. V uších mi tepe tak hlasitě, až to přehlhuje i koledy z reproduktorů. Naskočím do linky jedoucí do naší čtvrti a posadím se úplně dozadu. Levou ruku si strčím hluboko do kapsy kabátu a křečovitě ji sevřu v pěst. Snažím se samu sebe přesvědčit, že když to vlákno neuvidím, tak tam prostě nebude.

Teprve až tady, v busu plném *živých* lidí, si oddechnu. Dosud spášené srdce se mi trochu uklidní. Sleduju míhající se předvánoční Soul jako v mlze a pokouším se namluvit si, že ten kluk u popelnic byl jenom nějaký optický klam vyvolaný únavou a párou z jídla. Protože přiznat si, že jsem právě mluvila s *duchem*, by znamenalo, že jsem se definitivně zbláznila.

A já nejsem blázen. Jsem naprosto obyčejná studentka, co má zítra test z korejské poezie, a tohle všechno musí být jen následek spánkové deprivace.

Cestu domů absolvuju v polomrákotách. Sedím nalepená na zamlžené okno a křečovitě svírám papírovou tašku s rybičkami, jako by to byla moje jediná kotva držící mě v normálním světě. Jenže pokaždé, když autobus prudce zahne nebo zastaví, vlákno ožije, zahřeje se a stáhne mě zpátky do toho podivného zmatení.

Roztěkaně se rozhlédnu po autobuse ve snaze myslet na něco úplně obyčejného. Zrak mi přitom padne na staršího muže v obleku, který sedí o dvě sedadla přede mnou. Už na první pohled je na něm něco zvláštního. Hlava mu sice znaveně klesá na hrudník jako po dlouhé šichtě, ale okraje jeho propocené košile se podivně tetelí. Vlastně se zdá, jako by se z něj do studeného vzduchu vozu pomalu odpařovala jemná šedá mlha.

Než stihnu blíž prozkoumat, co to má sakra znamenat, autobus zastaví a dovnitř se nahrne hlouček hlučných středoškoláků. Jeden z nich se bezmyšlenkovitě vrhne přesně na jeho místo.

A proletí jím.

Student doslova projde mužovým hrudníkem, jako by byl jen z dýmu. Úředníková postava se na vteřinu zčerí a ze rtů mu unikne nehlasný povzdech. Pak se jednoduše vypaří do ztracena. Středoškolák si s žuchnutím sedne a začne ťukat do mobilu, absolutně netuší, že právě rozehnal něčí doznívající existenci.

Zadržím dech a oběma rukama si zakryju pus, abych potlačila zděšený výkřik. Křečovitě zavřu oči. *Jsi jenom unavená, Hano,* opakuju si v duchu jako mantru. *Je to všechno důsledek totálního vyhoštění z učení. Mira ti prostě uvařila mozek a ten si teď ze všeho toho stresu vymýšlí vidiny. To je celé.*

Jakmile autobus konečně zastaví v naší čtvrti, doslova z něj vyletím. Vrhnu se do postranní uličky lemované nízkými budovami se zahnutými střechami a nezastavuju se. Namísto obvyklého klidu mě teď děsí každíčký stín, který vrhají pouliční lampy na čerstvě napadaný sníh.

Prudký kopec k našemu domu беру téměř poklusem. Neustále se ohlížím přes rameno a s hrůzou propátrávám okolí. *Co když se ze tmy vynoří další duch?!* Jo. Děším se vlastního chorého mozku a toho, co mi v téhle mrazivé tmě naservíruje dál.

U brány domku mé tety, který vzdáleně připomíná moderní *hanok*, se konečně zastavím a v předklonu se opřu dlaněmi o stehna. Plíce mě pálí, jako bych právě uběhla maraton. „To neustálé... lezení do kopců... mě jednou zničí,“ zachroptím mezi přerývanými nádechy. Víím ale moc dobře, že za moje splašené srdce momentálně nemůže převýšení...

Musím se uklidnit. Působit normálně. Teta Čisu má na neobvyklé chování radar citlivější než tajná služba. Narovnáím se tedy v zádech a naposledy se zhluboka nadechnu. *Jenom se ti něco zdálo.* Potom projdu brankou do dvora, vyšlapu schůdky a vstoupím dovnitř.

„Jsem doma!“ zvolám a začnu se v předsíni zouvat.

„Hano? Jdeš pozdě,“ ozve se z obývacího tetin hlas. „Mindžee už tady kolem mě krouží jako hladový vlk.“ Vykoukne na mě ze dveří. „Máš ty *bungeoppang*?“

„Mám,“ odpovím. Rychle vklouznu do domácích pantoflů a jednou rukou jí podám tašku. Levačku skrývám za zády, jako bych tam schovávala ukradený poklad.

„Vypadáš nějak bledě,“ poznamená teta, když si ode mě bere jídlo. Položí mi dlaň na čelo. „A jsi studená jako led. Honem, běž si umýt ruce a pojď jíst. Udělala jsem *kimchi jjiggae*, to tě postaví na nohy.“

„Jsem v pořádku. Jenom jsem se byla trochu projít,“ zalžu a rychle zmizím v koupelně.

Pustím ledovou vodu a opláchnu si obličej, abych ze sebe smyla nejen pot, ale i ty šílené myšlenky na duchy. Musím se soustředit. Zaměřit se na samotný zdroj tohoto problému.

Když se narovná, konečně se odváží podívat na tu zpropadenou nit. V jasném světle zářivky nad umyvadlem vypadá ještě absurdněji. Je sytě rudá, skoro jako by z ní odkapávala krev, a zlehka pulzuje tlumeným světlem. Visí si potutelně dolů a končí... no, vlastně to vypadá, že ta zpropadenost nikde *nekončí*. Vine se pode dveřmi do neznáma.

Pod proud vody tentokrát strčím zápěstí a začnu ho se vzrůstajícím zoufalstvím drhnout. Doufám, že se to spláchne. Že je to jenom nějaký chemický trik, co na mě ten podivín nastříkal. Jenže voda vlákнем jednoduše proteče. Ruku mám mokrou a zarudlou, kdežto nit zůstává suchá a nedotknutá.

Ze skříňky vytáhnu nůžky. Zuřivě jimi stříhnu do vlákna, ale jejich ostří jen s kovovým cvaknutím šmikne naprázdno. Z košíku na vrchní polici popadnu zapalovač, kterým teta zapaluje svíčky, a škrtnu. Plamínek se tetelí ve vzduchu a mému pokusu o přepálení té proklaté věci se akorát tak potutelně vysmívá. Nitka jím prochází naprosto nedotčená.

„*Noona!* Jídlo je na stole!“ vyděsí mě Mindžeho zvolání za dveřmi.

Polekaně sebou trhnu. „Už běžím!“ křiknu zpátky.

Zatnu zuby, utřu si ruku do ručníku – vlákno se ani tentokrát samozřejmě nepohne ani o jediný milimetr – a zamířím do jídelny.

Posadíme se na zem kolem nízkého stolu. Jsme jen tři – já, teta a Mindže, strejda pracuje pozdě do večera a téměř ho nevidám. *Gomo* každému z nás nalije plný talíř domácí pálivé polévky z fermentovaného zelí. Její vůně by mi jindy okamžitě spustila sliny, ale teď mám akorát tak stažené hrdlo.

„Co škola? Potkala jsem Miru, prý ses dneska příliš nesoustředila,“ nadhodí teta přísně a podá mi misku s rýží.

„Jde to. Jen je toho na mě moc,“ zamumlám nepřítomně. Jednou rukou neohrabaně manipuluju s hůlkami, tu druhou totíž nechávám v klíně pod stolem, mimo svůj dohled. Snažím se na *to* nemyslet, čímž na *to* logicky myslím víc – a přesně vtom se vlákno najednou rozvibruje a opět se natáhne jako struna. Jako by za ten druhý konec někde ve tmě Soulu právě někdo zoufale tahal.

Nenápadně skloním hlavu a nahlédnu pod ubrus. Nit už se nevine po zemi ke dveřím. Je natažená skrz desku stolu, směrem k oknu. Uzly kolem zápěstí začínají jeden po druhém svítět kovat a hřát. *Co to má ztraceně znamenat?!*

„Hano? Nejíš,“ ozve se teta a pátravě se na mě zadívá. „Děje se něco?“

„*Gomo*, vidíš to?“ špitnu místo odpovědi, aniž bych spustila zrak z pableskujícího provázku.

Teta vrhne znepokojený pohled k místu, kam se dívám. „Co přesně bych měla vidět?“ zeptá se opatrně.

Takže to opravdu nevidí nikdo kromě mě...

Očima opustím vlákno a vrátím se k jídlu. „Ale nic,“ odpovím a povzdechnu si. „Jenom se mi něco zdálo. Asi jsem unavená z toho všeho učení a tak.“

Teta si mě ještě chvíli podezřívavě měří, ale pak jen pokrčí rameny. „Učení je důležité, Hano, ale nesmíš se z toho zbláznit. Dojez tu polévku a jdi si lehnout. Zítra je taky den.“

Zbytek večere proběhne v jakési mlze. Mindže vykládá o nové hře na mobilu, teta plánuje víkendový nákup a já automaticky žvýkám rýži, myšlenkami zatoulaná u *neviditelného* provázku. Nakonec se s tichým „děkuji za jídlo“ vytratím do svého pokoje.

Převléknu se do pyžama, zhasnu a rovnou zalezu pod peřinu. Moje ložnice je malá a skromná, vybavená jen starou šatní skříní a psacím stolem s otočnou židlí. Ani postel nemám, ale to mi nevadí. Podlaha je tu vyhřívaná a teta mě vybavila slušnou hromádkou tlustých dek, na nichž se spí vcelku pohodlně.

Zpod posuvných dveří ke mně prosakuje tlumené světlo z chodby, takže si můžu prohlížet svou levačku. Nit teď opět líně pluje vzduchem a mizí kdesi ve stěně. Je to jako mít kolem zápěstí uvázaný balonek, který se vznáší v průvanu.

Frustrovaně vydechnu a otočím se na záda. Zavřu oči, v duchu počítám ovečky, spánek však nepřichází. Místo něj se dostaví divný pocit. Takové to mrazivé nepříjemno v zátylku – jako by se na mě někdo díval. Vzduch v pokoji se náhle ochladí o několik stupňů. Ticho zhoustne. A když vydechnu, z úst mi unikne nepatrný obláček páry. Připadá mi, že ve stínu u skříně někdo stojí.

Jenže když se posadím a rozsvítím světlo na telefonu, zjistím, že tam nic kromě mojí bundy pověšené přes židli není.

„Vážně jsem se zbláznila,“ zamumlám si pod nos a tentokrát se pod peřinu schovám celá i s hlavou.

Nakonec mě únava přece jenom přemůže. Spánek mám však těžký, neklidný a plný duchů a padajících vloček.

25. listopadu

Ráno mě probudí známé a naprosto obyčejné zvuky. Teta v kuchyni něco smaží a z vedlejšího pokoje se ozývá tlumené pípání Minidžeho herní konzole. Na vteřinu mě zaplaví vlna úlevy. *Všechno je v pořádku. Zdál se mi jenom šílený sen. Následek studijního vyčerpání.*

Jenže potom pohnu levačkou a ucítím *to*. Jemné, neustálé pnutí. Rudá nitka tam pořád je, matně světélkující v ranním šeru. Povzdechnu si a vstanu. Nasoukám se do čistého oblečení, naházím do batohu potřebné učebnice a snažím se na tu *věc* prostě nekoukat.

V jídelně panuje obvyklý shon. Teta připravuje vaječnou rolku a strejda právě dopíjí kávu. Vypadá unaveně, ale když mě uvidí, mírně se usměje. „Dobré ráno, Hano,“ zamumlá.

„Dobré ráno, strýčku,“ odpovím a uctivě se mu pokloním. Vyměníme si spiklenecký úsměv nad Mindžem, který se snaží jíst snídani a u toho pod stolem palci drtit virtuální nepřátele. *Gomo* mi podá misku s rýží a začne mě komandovat, ať si nezapomenu vzít teplejší svetr, protože má být dneska pod nulou. Je to tak normální a tak krásně *lidské*.

Díky téhle rutině se mi skoro podaří samu sebe přesvědčit, že se nic neděje. Nasoukám do sebe připravenou snídani, zapiju ji banánovým mlékem a rozloučím se. Hodím si na záda batoh plný těžkých učebnic a pak vyrazím na autobus. Nit za sebou nechám jednoduše vlát. Jsem rozhodnutá, že zajdu do knihovny a zkusím si o tom záhadném červeném spojení něco vyhledat.

Venku je sychravo a šedivo, po včerejším sněhu ani památky. Nastoupím na linku mířící přímo ke škole, jako vždycky je plná lidí v zimních bundách a rozespálých studentů. Procpu se dozadu na jediné volné místo u okna, opřu si čelo o studené sklo a nechám se kolébat drncáním. Většina cestujících kolem mě podřimuje, někdo si čte zprávy, pár mladých má sluchátka. Klasické rozespálé ráno v Soulu.

Autobus zastaví na červenou, po chvilce se zase rozjede. Právě nabírá rychlost na hlavní třídě, když vtom ho uvidím.

Přímo uprostřed silnice, v dráze našeho několikatunového vozu, stojí muž. Na sobě má starý potrhaný oblek a v ruce drží aktovku. Vypadá naprosto klidně, i když se na něj řítí vozidlo plné lidí.

„Pozor!“ vyjeknu a vyskočím ze sedadla. „Zastavte! Srazíme ho!“

Můj křik prořízne ranní letargii jako nůž. Pár lidí se po mně ohlédne se směsicí podráždění a soucitu, jako bych byla buď opilá, nebo blázen. Řidič mě ve zpětném zrcátku probodne očima, ale na brzdu nešlápne.

„Zastavte!!!!“ zaječím znovu. Pevně zavřu oči, připravená na děsivý zvuk nárazu, skřípění brzd a jekot.

Jenže se nestane *nic*.

Autobus jen lehce nadskočí na nerovnosti vozovky a plynule pokračuje dál. Žádné prudké brzdění, žádná rána. Jen ticho a zmatené pohledy mých spolucestujících.

„Slečno? Jste v pořádku?“ ozve se paní sedící vedle mě a nejistě mě chytne za paži.

„Já... on tam stál,“ vydechnu. Srdce mi buší až v krku. „Přímě před námi.“

Zmateně se otočím k zadnímu oknu. Silnice za námi je však až na pár dalších aut prázdná. Už se chci posadit a začít se omlouvat za svůj výstup, když vtom ho uvidím znovu.

Stojí tam. Na tom samém místě, kde do něj autobus *narazil*. Nehybně postává uprostřed proudu aut, která jím projíždějí, jako by byl z dýmu. Nedívá se na vozy kolem. Dívá se přímo na mě. Jeho propadlé oči vypadají v průsvitném obličejí jako dvě černé díry.

Ruka, kterou drží aktovku, se ani nepohne. Zato zvedne tu volnou. Velmi pomalu, téměř mechanicky, si ukazováčkem poklepe na zápěstí. Přesně na to samé místo, kde se mi jako na po-vel bolestivě rozpálí oněch sedm uzlů.

Zajíknu se a zatnu ruce v pěst. Celá se roztřesu. Je mi do breku.

Už se na něj nechci dál dívat. Proto se prudce otočím zpátky dopředu a zabořím obličej do dlaní, abych se schovala před zvědavými pohledy. Provázek kolem zápěstí zase jasně září a uzly mě pálí tak, až syknou bolesti.

Co se to se mnou sakra děje?

Zadržuju pláč už jen silou vůle. Můj svět se totiž právě definitivně rozbil a já se bojím, že už ho nikdy nikdo nedokáže spravit.

Je to jasné. Zbláznila jsem se.

Dívám se Smrti do očí

Do kampusu se dopotácím jako v mrákotách. Levá ruka strčená hluboko v kapse mě pořád pálí a já se snažím vyhýbat pohledům ostatních studentů, protože mám pocit, že mi to šílenství musí koukat z očí.

„Hani! No konečně! Kdes byla? Volala jsem ti asi desetkrát!“ Bora na mě vyletí hned u skříněk. Vpletla si do svých růžových vlasů neonově zelený pramínek a na mikinu si připnula stejně křiklavé odznáčky. „Hele, ten Kimči-Rudolf, co jsem si včera koupila... Počkej, ty brečíš?“

„Nebrečím,“ vydechnu ve snaze ovládnout třesoucí se bradu. „Jenom... je mi blbě, Bo. Fakt blbě.“

„Vypadáš, jako by tě přejel autobus,“ zkonstatuje kamarádka a chytne mě za ramena, protože sebou při té poznámce vyděšeně škubnu. „Tak jo. Jdeme na záchody. Hned.“

Odtáhne mě do bezpečí dívčích toalet. Dovede mě k umyvadlům a přejede mě svým rentgenovým pohledem od hlavy k patě. „Fajn, vyklop to. Co se děje? Rozešel se s tebou nějaký tvůj imaginární kluk? Nebo tě teta zase nutila jíst kvašený ryby k snídani?“

„Bo, podívej se na moji ruku,“ vyhrknu místo odpovědi a vytáhnou levačku z kapsy.

Nit se ve sterilním světle toalet rozzáří jako neonová trubička. Tepe v rytmu mého splašeného srdce a táhne se ode mě skrz zavřené dveře kabinky kamsi ven.

Bora přivře oči a zamyšleně nakloní hlavu ke straně. „No... máš trochu červený zápěstí,“ utrousí. „A oteklý. Skřípla sis ho do dveří u autobusu?“

Nevěřicně na ni zírám. „Trochu červený? Boro, mám na něm přivázaný *provaz*! Svítící, červenej provaz s uzly! A vede přes celou školu!“ Mávám rukou ve vzduchu jako smyslů zbavená. Snažím se provázek jakoby uchopit, aby ho uviděla.

Bora na mě chvíli jen mlčky zírá. Pak mi opatrně sáhne na čelo. „Nemáš horečku?“ zamumlá starostlivě. Když zjistí, že ne, povzdechne si. „Hani, žádnéj provaz tam není. Jen ruka, co vypadá, že potřebuje led. Jsi v pohodě?“

„Nejsem v pohodě!“ vykřiknu a v tu chvíli mi z očí vyhrknou slzy.

Regulérně se tam své kamarádce složím. Překotně jí převyprávím všechno, co se mi předešlého dne stalo, ale ona na mě jen lítostivě kouká, což mi na náladě zrovna nepřidá.

Jakmile domluvím, Bora mě konejšivě pohladí po vlasech. „Hele, Hani, to bude dobrý. Prostě jsi toho teď měla moc. Testy, zkoušky, doučování... Tvoje hlava si jen vyrobila nějakou únikovou cestu. Pojď, opláchni si obličej, za chvíli nám začíná literatura. Sedneme si někam dozadu a já ti udělám všechny zápisky, jo?“

Neodporuju. Nemám na to sílu. Nechám se Borou opláchnout a dovést do posluchárny jako loutka.

Uvnitř panuje ruch. Ze všech stran se ozývá šustění skript, odkládání kelímků s kávou a smích, který se mi zabodává do uší jako nepříjemné jehličí. Klasický ranní chaos před začátkem přednášky. Sesunu se na sedadlo co nejdál od katedry a čelo opřu o studený povrch dřeva. Cítím se prázdná a vyprahlá.

Možná má Bora pravdu. Možná jsem se prostě jenom zhroutila.

Jakmile pan Džung vejde do posluchárny, hovor mezi studenty okamžitě utichne. Pár lidí v první řadě mu na pozdrav uctivě skloní hlavu, zbytek z nás jen tlumeně zamumlá odpověď na jeho strohé přivítání. Profesor si stoupne za pultík, zapne mikrofon a rovnou začne vykládat o klasických korejských básních. Jeho hlas ke mně doléhá jako tlumené bzučení mouchy. Snažím se soustředit a zapisovat vše, co říká, ale nejde to. Pořád dumám nad tím, co se se mnou děje. Proč vidím věci, které ostatní ne. Opravdu je to vyčerpáním? Nebo jsem prostě zešílela?

Jako by ta *věc* svazující mi zápěstí vycítila, kam se mé myšlenky ubírají, najednou vzplane tak prudce, až potichu usyknou bolesti. Vzápětí se napne k prasknutí a vystřelí dopředu. Sleduju dráhu toho svítivého provázku, dokud pohledem nesklouznou po tmavé látce až k blede ruce.

Zvednu zrak k tváři jejího majitele.

Můj žaludek udělá salto vzad.

Stojí tam.

Přímo přede mnou.

Onen neznámý, s nímž mě ta spalující nit spojuje.

Na sobě má ten samý dlouhý černý kabát. Pod studenými zářivkami působí ještě bleději. Pan Džung jím při svém rázování před katedrou prochází, jako by nebyl víc než vzduch. Žádný náraz, žádné vyrušení. Nikdo ze spolužáků nehne ani brvou. Bora si vedle mě dál pečlivě píše poznámky a kluci vedle ní si pod stolem posílají vzkazy. Pro okolní svět jednoduše neexistuje.

Takže jsou buď všichni slepí, nebo by mě okamžitě měli zavřít do léčebny.

Kluk pomalu zvedne hlavu. Jeho temné oči se střetnou s mými. Rudé vlákno se mezi námi rozvibruje a sedm uzlů na jeho zápěstí se rozsvítí tak jasně, až musím přimhouřit víčka.

„Slečno Kim? Je vám dobře?“ Profesor se na mě podívá s pozvednutým obočím. „Vypadáte, jako byste viděla ducha.“

Posluchárnou se ozve tlumený smích. Bora se po mně starostlivě ohlédne a pod stolem mi stiskne koleno.

Zatnu nehty do dlaně, abych nezačala ječet. Kluk u tabule neudělá nic. Jen tam dál stojí a zírá na mě. V očích se mu třpytí zvláštní neklid. Pak se jeho rty pohnou. Neslyším zvuk, ale ten hlas mnou projede jako studený závan větru.

„*Vidíš mě,*“ ševelí mi v hlavě. „*Ale neměla bys. Jsem Smrt.*“

Z obličje se mi vytratí veškerá barva. Slovo *smrt* se mi do mysli zabodne jako ostří. Vzduch v učebně se začne chvět a rozmazávat. Hlas pana Džunga se vzdaluje a tváře studentů se slévají v bílé šmouhy.

A pak, přímo u dveří sálu, v tom rozostřeném světě, zahlédnu další siluetu. Muže v obleku, s aktovkou v ruce. Působí uprostřed

školního shonu jako tichý, zapomenutý vykřičník. Opět zvedne ruku a velmi pomalu si poklepe na zápěstí. Jeho pohled je nečitelný, ale vteřinu nato mě mých sedm uzlů spálí tak silně, až se mi zatmí před očima.

Tlak v mé hlavě se stane nesnesitelným. Najednou ucítím, jak se moje tělo bezvládně sune ze židle. Ještě zaslechnu Bořin vyděšený výkřik: „Hani! Pane profesore!“

A pak... pak mě pohltní milosrdné ticho.

Proberu se obklopená štiplavým pachem dezinfekce. Hlava mi třeští, jako by mi v ní někdo hrál na bicí, a v ústech mám sucho jako na poušti Gobi.

„Hani? Už jsi vzhůru?“

Pomalu se otočím a zamžourám vedle sebe. Bora sedí na židli u lehátka. Vypadá bledě a v rukou křečovitě svírá můj batoh.

„J-jo, jsem,“ odpovím, vyjde ze mě ale jen jakési zaskřehotání.

„Teda, tomu říkám stylový konec přednášky,“ snaží se mi Bora zvednout náladu svým vtipkováním. „Pan Džung tě musel odnést v náručí přes půlku kampusu. Všichni si mysleli, že jsi měla infarkt z těch jeho sáhodlouhých řečí o konfucianismu.“

„Dramatická jako vždycky,“ zamumlám a snažím se posadit.

Bora zvažní. „Sestřička říkala, že je to vyčerpáním. Prý málo jíš a moc se stresuješ,“ řekne a v očích se jí zaleskne strach. „Vyděsila jsi mě, Hani.“

„Promiň,“ špitnu a myslím to upřímně.

Bora mi stiskne ruku a podá mi kelímek s vodou. „Dojdu ti dolů pro nějaký ionták a čokoládu, potřebuješ cukr.“ Plácne se do stehů a vstane. „Sestra říkala, že tě tu nechá spát klidně do večera, takže nikam neodcházej, hned jsem zpátky.“

Jakmile za ní zaklapnou dveře, teplota v místnosti okamžitě spadne k bodu mrazu. Vzduch ztěžkne. *Je tady*. Uzlíky na mém zápěstí září jako světlušky. Sice už nepálí, zato pulzují v rytmu mého zrychleného tepu.

„Kdo jsi?“ hlesnu odevzdaně a konečně se odvážím pohlédnout na přízrak u okna. Roztřeseně se rozhlédnu po zbytku

ošetřovny, jestli se v rohu neskrývá muž s aktovkou, ale postel vedle mě je prázdná a u dveří nikdo nestojí.

Jsem tu jen já a on.

„Jsem Smrt,“ odpoví s očima upřenýma ven. „Otázkou však je,“ podívá se mým směrem a mě zamrazí z toho, jak prázdný jeho pohled je, „kdo jsi ty.“

Zajíknu se. Přestanu ho poslouchat, jakmile zaslechnu zase to slovo – *smrt*. „T-to není fér,“ vypravím ze sebe a do očí se mi navzdory veškerému sebezapření nahrnou slzy. „Na umírání jsem ještě mladá. Je mi teprve devatenáct! Čeká mě zkouškový, mám plány do budoucna, mám...“

„Nejdu si pro tebe,“ utne mě chladně. „Aspoň ne dnes,“ dodá, což můj pláč zrovna nezastaví. Spíš naopak.

Rozvzlykám se tak silně, až se mi rozostří svět.

„Jsem tu kvůli tomuhle.“

Zamrkám přes závoj slz a sleduju, jak zvedá ruku s naprosto identickým náramkem, jako je ten můj. Sedm uzlů, stejná rudá barva a pulzující nit, která nás propojuje.

„Tohle vlákno osudu se nemělo objevit. Smrtonoši nemají pouta. My jsme konec cesty, ne její důvod.“

„Smrtonoši? Vlákno osudu?“ zopakuju přiškrčeně. Otřu si mokré tváře do rukávu a zadívám se na něj. Nějak začínám pochytovat, že to já jsem tady ten, kdo potřebuje vyšetřit.

„*Inyeon*,“ přikývne stroze.

Inyeon. To slovo znám. Teta Čisu o něm mluví často, obvykle s lehkým úsměvem – třeba když v metru potkáme její dávnou spolužačku nebo když se strejda rozpovídá o tom, jak se poznali. Tetička říká, že *inyeon* je jakási neviditelná síla, která k sobě táhne lidi napříč životy. Že i letmé otření ramenem o cizince na ulici může znamenat, že se naše duše v minulých životech setkaly.

Jenže *gomo* o něm mluví jako o požehnání. Jako o hřejivém pleteném svetr. Tohle, co mi svazuje ruku, ani zdaleka není hřejivé. Je to bolavé a děsivé. Jako by se ten svetr začal párat a uvolňovat nit se mi zařezávala do masa.

„*Inyeon* ale nemá být bolestivý,“ zašeptám a v hlase se mi ozve zoufalství.

„Nemá,“ přikývne onen samozvaný Smrtonoš. „A hlavně nemá spojovat živého s neživým. To je proti pravidlům samotné existence.“

„Tak to prostě... já nevím, sundej! Přestřižni!“ vyhrknu naléhavě.

„Zkusil jsem to,“ odpoví a poprvé se ke mně o pár kroků přiblíží. V tu ránu se do mě dá nesnesitelná zima. „Zkusil jsem to hned poté, co se vlákno objevilo. Jenže vůbec nereaguje na moji moc. Jako by mělo vlastní vůli.“

„Tak co budeme dělat?“ drkotám zuby a pohodím rukama. „Nemůžeš tu přece jen tak stát a... a děsit mě *k smrti*!“

„Můžu, protože jí jsem,“ odsekne. Udělá další krok k mému lůžku a já cítím, jak se mi zvedají chloupky na zátylku. Zrak nespustí z nitě, která se mezi námi vine. „Já nemám mít minulost, smrtelnice,“ přejde v šepot. „Nemám mít jméno, nemám mít city. Můj úkol je tyhle věci uzavírat, ne se do nich zamotávat.“

Strach se ve mně začne mísit s absurdní naštvaností. Zprudka se nadechnu. „Hele ty, *Smrtáku*,“ řeknu a namířím na něj prstem. Ruka se mi sice klepe jako osika, ale už toho mám prostě plné zuby. „Přestaň pronášet patetické řeči a laskavě mi řekni, co se to tady děje. Bylo by fajn, kdybys mi prostě pověděl, jak se toho zbavím, a já se mohla jít v klidu učit!“

Zmlknu. Protože se na mě podívá a v jeho očích se zaleskne čistý, nefalšovaný zmatek. „Jenže já nevím, co s tím mám dělat, smrtelnice,“ pronese vážně. „Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, věř mi. V mém světě se najednou objevilo něco... *živého*.“ Pohled mu zkamení. „Něco, co mě nutí vnímat tlukot tvého srdce. A to je pro Smrtonoše nepřípustné.“

Zastaví se těsně u mě a já se z toho ledového vzduchu, jenž ho obklopuje, rozklepu ještě víc. Je tak blízko, že vidím, jak je jeho kůže téměř průsvitná.

„V Sočchonu žije stařec,“ pokračuje a upře zrak kamsi do ztracena. „Prastará bytost, která kdysi sloužila u dvora. Říká se, že

zná tváře všech, kteří se kdy pokusili osud oklamat. Jestli existuje někdo, kdo pozná, co se to mezi námi děje, je to on. Musíš jít se mnou,“ prohlásí a jeho hlas znovu ztvrdne. „Dnes večer. Protože ty uzly...“ Podívá se na moje zápěstí, kde se jeden ze sedmi právě slabě rozzářil. „... se nespokojíš s tím, že jenom svítí. Budou chtít odpovědi. A čím víc budeme tohle pouto ignorovat, tím víc nás bude pálit.“

„Zbláznil ses?!“ vyhrknu. „Mám zkouškově! Nemůžu jen tak běhat po nocích se Smrtí po Sočchonu!“

Tohohle kluka ale moje školní problémy očividně vůbec nezajímají. Zvedne se kolem něj studený vítr, který rozrazí záclony ošetrovny. „Přesně o půlnoci,“ řekne a jeho postava začne blednout, jako by se vpíjela do světla z okna. „Přijdu si pro tebe. Ať chceš, nebo ne.“

„Co? Ne! Ani náhodou!“

Nato se prostě rozplyne. Jako stín zahnaný světlem. Zbyde po něm jen ticho a kousavý mráz.

„Co ani náhodou?“ V tom samém momentě do dveří vpadne Bora. Náruč má plnou iontových nápojů a čokoládových tyčinek. Zmateně se na mě zadívá a těká pohledem mezi mnou a nicotou, do které civím s otevřenou pusou.

„Cože?“ hlesnu a zemdlele na ni pohlédnu. Na zápěstí mě žahne onen rozsvícený uzlík. Jako by mi chtěl připomenout, že čas běží.

„Hano,“ zamračí se Bora a rázně ke mně přejde. Vrazí mi do rukou ledovou lahev. „Okamžitě se napij a zase si lehni. Vypadáš příšerně, jako bys měla každou chvíli umřít. A já nehodlám zkouškový zvládat sama!“

„Budu se snažit přežít,“ vydechnu vyčerpaně. V duchu už počítám hodiny do půlnoci. „Ale mám pocit, že moje studijní výsledky jsou ten nejmenší problém, který teď mám.“

Jednonohý

Bora se prokáže jako naprosto nezdolná bytost. Odmítá ošetřovnu opustit, dokud mě školní sestra znovu neprohlédne, nezměří mi tlak a nedonutí mě vypít litr elektrolytů. Dokonce se mnou zůstane, i když se na dvě hodiny propadnu do těžkého, bezesného spánku. Probudím se, až když se venku začne stmívat a stíny se podezřele natahují. Při pohledu na ně se mi dokonce na vteřinu zdá, že jeden z nich má lidskou siluetu. Srdce se mi splašeně rozbuší a hrdlo stáhne strachem. Zatoužím být co nejrychleji v bezpečí domova. Když mi sestra s přísným pohledem podá propouštěcí zprávu, doslova Boru odtáhnu ven. Jako osobní stráž mě díky bohu doprovodí až před branku našeho domu.

Teta Čisu už o všem ví. Bora jí zavolala (samozřejmě „pro mé vlastní dobro“), takže když se konečně dopotácím dovnitř, nečekají mě žádné výčitky za pozdní příchod. Zato mě vítá vůně, která by probrala i mrtvého – pořádná porce horkého *samgyetangu*.

„Sněz to všechno, Hano. Potřebuješ sílu, jsi bledá jako papír,“ kárá mě teta, když přede mě pokládá misku, ze které stoupá vůně ženskenu a česneku. Sedne si naproti mně a pátravě mě sleduje. „Slyšela jsem, že tě pan Džung nesl v náručí. To je ostuda... Ale hlavně že jsi v pořádku.“

Snažím se nezrudnout hanbou. Tlumeně poděkuju a mechanicky do sebe soukám vývar. Levé zápěstí mi pod rukávem svetru čím dál víc těžkne. Uzel, co se na ošetřovně rozsvítil, teď vytrvale tepe.

„Děkuju, *gomo*. Půjdu si už lehnout. Asi na mě něco leze,“ zamumlám, jakmile dojím.

„Zítřka nemáte žádný test, takže tě omluvím. Budeš spát, dokud se sama neprobudíš,“ rozhodne teta a pohladí mě po vlasích. Ten nečekaný projev vřelosti mě zabolí u srdce. Kdyby jen věděla, že plánuju půlnoční schůzku s bytostí, která o sobě tvrdí, že je Smrt, asi by mě zamkla v komoře a klíč pro jistotu spolkla.

V pokoji se svalím na deky, ale neusnu. Jen tam tak ležím v šeru, pozoruju stíny na dveřích a poslouchám, jak dům postupně utichá. Zaslechnu strejdův pozdní příchod, tlumené hlasy v kuchyni, cvaknutí vypínače a nakonec jen pravidelné oddechování Mindžeho z vedlejšího pokojíčku.

Kolem jedenácté se zvednu. Srdce už mi silně buší – strachem i očekáváním. Navléknu na sebe svůj nejteplejší svetr, tlusté ponožky a kabát s kožešinou. Vlasy schovám do čepice s bambulí a krk si zabalím do měkké červené šály od mamky. Do kapsy strčím telefon, i když mi je jasné, že proti Smrtonošovi mi Naver ani Google nijak nepomůžou.

Potom se celá nabalená posadím na podlahu doprostřed místnosti. Zadívám se na své zápěstí. Uzlíkový náramek ve tmě září jako maják. Vypadá to děsivě a krásně zároveň.

„Jsem blázen,“ zašeptám do ticha. V uších mi zní ozvěna vlastního hlasu. „Regulérně jsem se zbláznila. Sedím tu v kabátě a čekám na halucinaci.“

V kapse mi náhle zavibruje telefon. Trhnu sebou tak silně, až mi málem vyskočí srdce z hrudi. Roztřesenými prsty ho vytáhnu a rozsvítím displej. Zpráva z WhatsAppu. *Táta.*

Kliknu na ni a ukáže se mi náhled fotky. Je na ní taťka v rozdrbané zimní bundě a obličej má červený od mrazu. Na rameni mu sedí Emi, která se zubí do objektivu a v ruce drží obří krmítko pro ptáky. V pozadí je vidět naše šedivá pražská zahrada a táťův rozestavěný dřevník.

Ahoj zlato, tak jsme dneska konečně pověsili krmítko. Emi trvala na tom, že ptáčky v Koreji určitě hladoví taky, tak ti posílá aspoň fotku, abys jim tam koupila nějaký zobání. Dávej na sebe pozor a pořádně se oblíkej, Čisu psala, že v Soulu už mrzne. Táta

Přejedu palcem po displeji a cítím, jak se mi hrdlo stahuje ještě víc než předtím. Je to tak absurdní. Táta řeší krmítka a zobání, zatímco já čekám, až se mi uprostřed pokoje zhmotní Smrt. Mám chuť mu odepsat: *Tati, jsem nabalená až po uši. Jdu totiž ven se Smrtí.* Ale místo toho telefon jen zamкну a strčím zpátky do kapsy. Můj svět a ten jejich... už se najednou neprotínají tak, aby to dávalo smysl.

Povzdechnu si a zavřu na chvíli oči. Minuty ubíhají. Ticho v domě je tak hluboké, že slyším i vlastní krev pulzovat ve spáncích. Čím víc se blíží půlnoc, tím víc mě náramek pálí. Začíná to být nesnesitelné. Kůže kolem uzlů už celá zrudla. Mám pocit, že mi ruka v brzké době uhoří.

„Kde jsi?“ syкну do prázdnoty. „Říkal jsi o půlnoci!“

Leknutím nadskočím, protože ani ne vteřinu po mé otázce se vzduch v pokoji zatetelí. Je to takové prapodivné zavlnění reality, jako když se nad rozpáleným asfaltem chvěje horko – až na to, že tohle chvění je ledové. Spolu s ním se zjeví šedý dým a taky *on*. Přímo u mých dveří, vysoký, černý, a zároveň bleďý, splývající se stíny pokoje. Jeho bílá tvář v měsíčním světle, které proniká závěsy, působí ještě neskutečněji než odpoledne.

„Jsi dochvilná,“ řekne tiše, zatímco já na něho hledím jako na zjevení. Ani jeho hlas se nepodobá ničemu lidskému; zní jako šelest padajícího sněhu. Jsem z něj vyděšená a unešená zároveň.

Zamrkám. Jeho slova mě vrátí do reality. Tedy, aspoň částečně. „Na rozdíl od někoho,“ odseknu, ačkoli je jeho zpoždění minimální. Vyškrábu se na nohy. Kolena se mi klepou, ale odmítám mu dát najevo strach. „Můžeme už jít? Než si teta vzpomene, že mi zapomněla popřát dobrou noc?“ Nato syкну a promnu si ruku. „Kdy už to přestane tak pálit?“ postesknu si spíš pro sebe.

Smrťák se podívá na mé zápěstí a pak na to své. „Pálí to, protože stále odmítáš skutečnost. *Inyeon* nesnáší odpor. Čím víc se snažíš odporovat, tím silněji se náramek utahuje.“

Ani mi nedá prostor na odpověď a udělá krok ke mně. I když jsem oblečená do zimního kabátu, projede mnou zima až do mor-ku kostí.

„Chytni se mě,“ přikáže.

„Cože? Proč?“

„Protože jít dveřmi je příliš pomalé a nočním městem s tímhle prokletím zas nebezpečné.“ Cukne svázanou rukou a v tváři se mu mihne stín netrpělivosti. Musím se zatvářit fakt odmítavě, protože dodá: „Pokud se ti dělá špatně jenom z mého doteku, věř, že z toho, co bys viděla, kdybychom šli pěšky, by ti bylo mnohem hůř.“

Mám chuť mu něco odseknout, ale tváří se tak neústupně, že mě to rychle přejde. Spolknu všechny uštěpačné poznámky a nejjistě k němu natáhnou ruku. Položím dlaň na jeho rameno. Překvapí mě, jak pevné je. V tu samou chvíli se stane něco nečekaného. Náramek na mém zápěstí se okamžitě uklidní. Žár zmizí a nahradí ho podivné, konejšivé brnění, které mi projede celou paží.

„Zavři oči, smrtelnice,“ zašeptá mi těsně u ucha a já se nechťeně zachvěju. „A nepouštěj se. Pokud nechceš skončit v meziprostoru, kde i čas zapomíná existovat.“

Zatajím dech a křečovitě sevru látku jeho kabátu. „Co to zase provádím,“ stihnu ještě vydechnout, ale to už se mi zem pod nohama prostě... *vypaří*.

Čekala bych cokoli – náraz, záblesk světla nebo potterovské přemístění –, ale rozhodně ne propad do vlastního stínu. Podlaha mého pokoje zmizí jako mávnutím proutku a tma, která nás obklopí, je studená a hustá jako inkoust. Na vteřinu mě pohltí děsivé, absolutní ticho. I můj vlastní jekot v něm zní jako z dálky, přiškrcený a bez ozvěny – jako by ten prostor pohlcoval zvuky dřív, než stačí opustit moje rty. Neexistuje nic než Smrtákova paže, které se držím jako klíště. Kolem nás šustí stíny, znějí jako tisíce otáčejících se stránek prastaré knihy. Žaludek se mi obrací naruby, hrdlo pálí...

Když vtom se znovu vynoříme.

Dopadnu na nohy a podpatky mých bot hlasitě klapnou o mokrou dlažbu. Prudce otevřu oči a zalapám po dechu. Vzduch tu chutná po stáří a dešti.

Miluju knihy. Miluju příběhy. Odvážuju se samu sebe označovat za vášnivou čtenářku. Ale od tohoto okamžiku se vyhýbám

všemu, co nese štítek fantasy. Protože když to člověk zažívá na vlastní kůži, není na tom nic magického. Je to jen děsivé, chaotické a neuvěřitelně nepřijemné.

Protože už nejsme v mém pokoji. Stojíme v úzké uličce plné historických *hanoků*, jejichž střechy se rýsují proti tmavé obloze jako hřbety spících draků. Jsme v Sočchonu. Na opačné straně Soulu.

„Co? Ale... jak?“ zachroptím v naprosté hrůze i úžasu.

„Říkáme tomu *přestínění*,“ odpoví. „Nám, *jeoseung saja*, to pomáhá dostat se co nejrychleji k duši, kterou máme za úkol odvést na druhou stranu. Ty jsi ale smrtelná, nejspíš to pro tebe nebude dvakrát příjemný zážitek.“

To má tedy pravdu. Žaludek mám jako na vodě. „Asi... asi budu zvracet,“ hlesnu a navalí se mi.

„Ne na mě,“ řekne Smrták a ledabyly mě od sebe odstrčí. Musím udělat dva potácivé kroky, abych neskončila v popelnicích.

„No pání, ty jsi fakt gentleman,“ zavrčím na něj a snažím se utřídit si vnitřnosti, které zůstaly nejspíš někde u Kangnamu. „Učí vás Smrtáky aspoň základy slušného chování, nebo je podmínkou k přijetí být absolutní kretén?“

„Můj úkol je doprovázet duše, ne jim držet vlasy, když zvracejí,“ odsekne, a ani se na mě nepodívá. „Pohyb, smrtelnice. Realita tady neplyne tak, jak jsi zvyklá.“

Zprudka vydechnu a narovná se v zádech. „Kde přesně jsme?“ zeptám se a rozhlednu se. Nikde žádné pouliční lampy, jen tma, ticho a slepá ulička. „Vždyť tady nic není. Jenom popelnice a...“

Nedokončím větu. Můj společník zvedne ruku a prstem nakreslí do prázdna před sebou jakýsi znak. Vzduch se náhle čerivě zachvěje, jako by se rozvlnila hladina jezera. Leknutím se dám na ústup a narazím zády do studené zdi. Před mýma očima se z prázdnoty objeví nízká dřevěná vrata. Jako by tu byla odjakživa a jen čekala, až někdo rozhrne neviditelný závěs.

Zírám na to s otevřenou pusou. Všechno, co jsem se kdy naučila o fyzice a logice, se právě sbalilo a odjelo na dovolenou. Někam hodně daleko.

„Dům Měsíčního svitu,“ přečtu ochraptěle zářící nápis.

„Nic uvnitř nepij a nejez,“ upozorní mě Smrták. Jeho ledový hlas mě vytrhne z transu. Roztřesou se mi ruce, a tak je schvám do kapes kabátu. „I kdyby ti majitel nabízel nektar bohů. Jeho menu není dělané pro žaludky, co se obracejí po jednom stínovém skoku.“

„Hm. Dík za péči,“ zahučím. Možná znám jako dítě, ale sarkasmus je momentálně to jediné, co drží moje zděšení na uzdě. Stačí *takhle malinko*, abych se na místě zhroutila.

Neodpoví. Bez jediného slova natáhne ruku a s tichým, těžkým vrzáním otevře křídla dřevěných vrat. Vyvalí se na nás zelenkavý přísvit a navlhlý pach, který mě okamžitě udeří do nosu. Smrták vkročí dovnitř, černý kabát za ním jenom zavlaje.

Zůstanu nejspíše stát. Nit se ale napne, tudíž musím jít za ním. Zhluboka se nadechnu, vnitřně si dodám odvahy a udělám osudový krok vpřed.

Zastavím se však hned za prahem a na moment zapomenu dýchat. Vnitřek domu Měsíčního svitu má do malebnosti svého názvu setsakra daleko. Vypadá jako doupe šíleného botanika, který se rozhodl pěstovat knihy místo květín. Celý prostor se topí v podivném, sytě zeleném přísvitu, jenž vychází z levitujících lamp připomínajících obří světlušky uvězněné v baňkách. Pára, která z nich stoupá, se líně válí u země jako hustá mlha.

Stěny tu prakticky neexistují – jsou tvořené nekonečnými policemi, ze kterých přetékají svitky a rozpadající se knihy. Mezi nimi prorůstají lišejníky a zářivě zelený mech, pokrývající i nohy rozvrzaných židliček. Vzduch je těžký, páchnoucí po prachu, starobě a vlhké zemině.

A pak si ho všimnu. Sedí uprostřed té zelenkavé mlhy za nízkým stolkem z tmavého dřeva a poklidně popíjí čaj, zatímco si listuje v novinách, které vypadají, že vyšly minimálně před padesáti lety.

Na první pohled působí jako starý muž, ale všechno na něm je znepokojivě... mimo. Kůži má šedou a hrubou jako kůra letitého stromu, tu a tam pokrytou shlukem štětín. Zpod potrhaného kuželovitého klobouku, který mu křivě sedí na řídkých vlasech, se

výhružně tyčí tupý roh. Když se pohne, aby odložil šálek, ozve se těžké zadunění o dřevěnou podlahu. Moje oči nenápadně sklouznou pod stůl – a srdce mi v tom okamžiku vynechá úder. Má totiž jenom jednu nohu. Mohutnou, drápatou končetinu, která by pouhým kopnutím dokázala prorazit zeď.

Dokkakgwi.

Jednonohý démon, o němž mi táta jako malé vyprávěl pohádky. Tehdy mi přišel strašidelný. Teď, když na mě upírá své jediné žlutavé oko, mi ty příběhy připadají jako velmi slabý odvar reality.

„Ale, ale, no to se podívejme. Smrtonoš a smrtelnice, jíž se probudil zrak,“ zaskřehotá a upře na nás oko s jiskrou čisté zlo-
myslnosti. Zhluboka nasaje vzduch a mlaskne, jako by nás chtěl ochutnat na dálku. „Cítím z vás kletbu. Starou a pěkně zatuchlou. Hrál sis s osudem, bezejmenný? Nebo jsi jenom neschopný a nechal ses chytit do vlastní pastí?“

Bezejmenný. Ten výraz ve mně nepříjemně zarezonuje. Jméno je totiž to první, co člověk má, a úplně poslední, co mu zůstane, když o všechno ostatní přijde. Představuje tu nejpevnější kotvu, která nás drží v životě i po něm. A tenhle bledý kluk... on opravdu žádné nemá? Je jen prázdná schránka s postavením Smrti?

„Nejsem tu pro tvoje urážky, *dokkakgwi*,“ odvětlí Smrták. „Podívej se na to, co nás spojuje, a řekni mi, jak to rozvázat.“

Popadne mě za ruku a ukáže jednonohému obě naše zápěstí. Starci se v oku mihne zaujetí. Nakloní se dopředu, přivoní si k vláknům a potom se hlasitě a krákově rozesměje. „Rozvázat?“ chechtá se. „Tohle není obyčejný *inyeon*, děti. Svázal vás k sobě starý dluh, který si pamatuje sliby dané na místě, kam už se nikdo z nás nechce vracet. Něco vás dva spojuje,“ namíří na nás pokřivený prst, „něco z minulosti, co je tak hluboké, že to i ta tvá vymetená hlava odmítá pustit, bezejmenný.“

„Nepamatuju si nic z doby, než jsem přijal tento úřad,“ odsekne Smrtonoš ledově.

„Možná ne a možná ano,“ ušklíbne se démon a poškrábe se na rohu. „Osud, ten největší lichvář ze všech, si právě přišel pro